

HỒI 109

Người Gian Ta Trá

Từ Tử Lăng ngồi xổm xuống bên dòng suối nhỏ rửa tay trước rồi vốc hai vốc nước lên, ngửa miệng uống một cách sảng khoái. Nước suối mát lạnh tuôn vào cổ họng khiến tinh thần gã phần chấn hấn lên, cách đó không xa vẫn còn tiếng chém giết đấu đá, một phía khác thì tiếng vó ngựa dồn dập vang lên như sấm động, nhưng tạm thời trong lúc này dường như không có gì có thể làm ảnh hưởng tới gã được.

Trên vai, cánh tay trái và đùi phải của gã có ba vết thương nhỏ vẫn còn đang đau ề ầm, nhưng đại khái đã liền miệng, không còn chảy máu nữa. Trong đầu gã vẫn còn hiện lên rõ mồn một cảnh mình tả xung hữu đột giữa trùng vây giết địch thế nào, sau đó dùng Phi Thiên Thần Độn thoát thân ra sao.

Thực lực của bọn tặc khẩu rõ ràng không chỉ có ngàn người, hơn nữa cao thủ như mây, khiến cho những chiến sĩ của mục trường ra ngoài nghênh chiến lại một lần nữa phải khổ chiến giữa trùng trùng nguy hiểm. Hiện giờ cách duy nhất để giúp Phi Mã Mục Trường chính là sớm một bước tìm ra chủ lực của tứ đại khẩu, sau đó đột kích hạ sát chủ soái của chúng, chỉ có như vậy mới có thể triệt để tiêu diệt sĩ khí, làm loạn trận tuyến của bọn chúng.

Chủ ý đã định, Từ Tử Lăng bắn Thần Độn ra, phóng người bay lên một cây cổ thụ cao chọc trời cạnh bờ suối, quan sát tình thế trên chiến trường.

oOo

Sài Triệu cười lạnh nói: "Nếu các hạ không chết thì chúng ta có thể ngồi xuống uống chén trà, nói chuyện văn!".

Đoạn nắm lấy ngọc thủ của Lý Tú Ninh, lùi nhanh về phía sau. Khẩu Trọng thấy vậy thì nộ hỏa bốc cao, ngăn người ra trong giây lát, không biết Lý Cương và Đậu Uy đã lui ra ngoài từ lúc nào.

Sài Triệu quát lớn: “Phóng tiễn!”.

“Xoẹt xoẹt!”.

Những tùy tùng của Lý Tú Ninh đứng trên mái hiên, trong hoa viên cùng lúc buông tên bắn về phía Khấu Trọng. Sài Triệu cũng buông tay Lý Tú Ninh ra, hai chiếc hộ thủ ngân côn bắn ra như hai ánh sao băng, thanh thế cực kỳ hung hãn.

Với khả năng hiện tại của Khấu Trọng cũng khó thể dùng Tinh Trung Nguyệt đón đỡ toàn bộ tiễn trận được phối hợp tinh diệu của các tùy tùng họ Lý, hướng hồ gã còn phải ứng phó hai cây ngân côn quán chú đầy chân khí của Sài Triệu nữa. Trong sát na ấy, Khấu Trọng giật mình sợ hãi, dồn chân khí xuống chân bay vút lên không. Lý Tú Ninh hét lên một tiếng lạnh lùng, người bay theo kiếm, đuổi sát theo dưới chân Khấu Trọng.

Tiếng dây cung bật lại vang lên ở bốn phía, hiển nhiên là đợt xạ tiễn thứ hai đã phát động. Ở trên không trung không thể mượn lực, lại không có gì che đỡ, phải cùng lúc đối phó với thế công từ dưới lên của Lý Tú Ninh, lại phải tránh né làn mưa tên dày đặc, cho dù là Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền cũng phải luống cuống tay chân chứ chẳng nghi.

Vậy mà Khấu Trọng cũng không hề sợ hãi, tả thủ vung lên bắn Phi Thiên Thần Độn về phía một ngọn cây, trước khi trường kiếm của Lý Tú Ninh chạm đến người, đột nhiên dịch người sang né tránh, rồi biến mất trong màn đêm thăm thẳm. Bọn Sài Triệu, Lý Cương và Đạ Uy chỉ biết đứng trân mắt ra nhìn, không biết phải làm sao.

oOo

Từ Tử Lăng đề khí phóng vút đi, sau khi lên một ngọn đồi nhỏ thì dừng bước, đứng quan sát cảnh vật xung quanh. Dưới chân đồi cỏ bụi mọc đầy, ở giữa có một dòng sông nhỏ chảy qua, xa một chút chính là thôn làng nhỏ mà khi nãy gã đứng ở trên cao nhìn thấy.

Vừa rồi khi gã quan sát tình thế trên chiến trường, đã phát giác chủ lực của bọn tộc Khấu đều từ bốn phương tám hướng tập trung về phía này, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái nên mới tới đây xem thử. Thôn làng tĩnh lặng như quỷ vực, không hề có bất cứ điều gì dị dạng, trầm ngâm một chút rồi tung mình chạy xuống dốc.

Khi lại gần thôn làng đó, bất giác gã cảm thấy tim mình bất giác đập mạnh, giống như khi trước ở Ba Lăng bị người ta giám thị từ trên thuyền vậy, trong lòng không khỏi lấy làm kinh ngạc. Người nấp trong nhà rốt cuộc là người của phe nào?

Tiếng chém giết, đao kiếm chạm nhau không ngừng theo gió truyền từ bốn phía về nhắc nhở gã rằng cuộc chiến vẫn còn chưa kết thúc. Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí, trong lòng dâng lên lòng tin mãnh liệt, bước tới trước cửa căn nhà lớn nhất trong thôn, đưa tay gõ ba cái.

“Cách cách!”.

Cửa gỗ bị đẩy vào trong, cùng lúc trường kiếm đã đâm tới trước ngực. Một kiếm này tuyệt đối không đơn giản, thoát nhìn thì tưởng chỉ là một kiếm đâm tới, kỳ thực lại ẩn hàm biến hóa vô cùng vô tận, lợi hại nhất là mũi kiếm rung lên hóa thành bảy tám đoá hoa kiếm bao trùm lấy toàn bộ các yếu huyệt trước ngực Từ Tử Lăng, thanh thế kinh người.

Từ Tử Lăng có cảm giác như đang phải đối đầu với Dương Hư Ngạn, nhất thời trước mặt chỉ thấy toàn là kiếm quang loá mắt, thậm chí cả hô hấp cũng không được thông suốt.

Mắt thấy sắp bị mũi kiếm đâm trúng, bàn tay thon dài của Từ Tử Lăng đã vung lên trước ngực, mười ngón tay xò ra như hoa nở, mỗi một ngón tay đều có những biến hóa hết sức vi diệu, sử ra những động tác hết sức uyển chuyển từ những góc độ khác nhau, đón đỡ luồng kiếm quang trong một không gian hết sức nhỏ hẹp.

“Đinh đinh đang đang!”.

Tiếng lanh canh vui tai như châu ngọc chạm nhau vang lên, Từ Tử Lăng vẫn đứng nguyên vị hóa giải toàn bộ kiếm chiêu hung hiểm của đối phương.

“Bình!”.

Cánh cửa lại đóng sầm lại, nhưng Từ Tử Lăng đã kịp nhận ra người vừa phát kiếm tập kích mình chính là Thương Tú Tuần. Gã tuy ngạc nhiên không hiểu tại sao Thương Tú Tuần không ở chiến trường chủ trì đại cục mà lại đến đây, nhưng gã cũng thầm yên tâm vì thấy vị mỹ nhân trường chủ này vẫn bình yên vô sự. Gã đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng vó ngựa từ hai đầu thôn truyền lại.

Từ Tử Lăng tâm niệm chuyển động, nhún chân bay ngược về phía sau, hạ thân trên một mái ngói phía đối diện với căn nhà Thương Tú Tuần ẩn nấp, phủ phục người bất động quan sát tình hình biến hoá.

oOo

Khấu Trọng rời khỏi Hoàn Lục Viên, nhảy lên nóc một toàn lầu chuông, trong lòng vừa chua vừa chát, khó chịu tới độ chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho rảnh. Gã vốn tưởng rằng mình đã có thể vứt bỏ hết mọi chuyện liên quan tới Lý Tú Ninh, thế nhưng khi thấy nàng nhu thuận để cho Sài Triệu nắm lấy bàn tay ngọc, gã mới biết rằng nàng ở trong tim gã vẫn còn quan trọng tới nhường nào. Giờ người ngọc đã có Sài Triệu làm hộ hoa sứ giả, đâu cần tới một ngoại nhân như gã nhúng tay nữa?

Khấu Trọng thở dài một tiếng náo ruột, quyết ý không để ý tới chuyện của Lý Tú Ninh nữa, tung mình lao về phía hiệp khẩu. Xem ra tất cả oán khí tức giận của gã đành phải trút cả lên đầu lũ tặc khấu đen đuôi kia vậy.

oOo

Tiếng vó ngựa chợt dừng lại.

Hai tốp nhân mã cùng lúc tung mình nhảy xuống ngựa, canh giữ hai đầu thôn, chỉ để lại hơn hai mươi người hùng dũng tiến vào giữa thôn.

Từ Tử Lăng từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy ngoại trừ bốn người đang giơ cao đuốc là buộc khăn trắng trên đầu ra, những người khác đều ăn mặc khác nhau, đều có khí độ thần thái và khí độ của bậc cao thủ, rất có thể đây chính là những kẻ đứng đầu của đám tặc khấu.

Bốn người đi đầu hình tướng lại càng đặc dị hơn, rất có thể là tứ đại khấu hoành hoành ngang ngược khắp một dải Trường Giang này, niên kỷ đều trong tầm từ ba mươi tới bốn mươi.

Từ Tử Lăng không khỏi cảm thấy sợ hãi trong lòng, thậm chí chẳng trách Thương Tú Tuần lại ẩn nấp ở đây. Tất cả chỉ vì tin tức tình báo sai lạc, tưởng rằng chỉ vài ngàn tên tặc tử bình thường, nào ngờ sự thực là lần này tứ đại khấu đã toàn lực tấn công, quyết tâm tiêu diệt Phi Mã Mục Trường. Có một điều khiến gã cảm thấy hết sức kỳ quái là tại sao trong lúc binh hoảng mã loạn này mà tứ đại khấu vẫn thần thông quảng đại tới mức biết được Thương Tú Tuần đã tới thôn làng hoang vắng này?

Lũ tặc khấu đứng lại giữa thôn, một trong bốn tên đi đầu cười lên ha hả nói: “Bản nhân Hướng Bá Thiên, những bằng hữu giang hồ thích đùa đã tặng ta một cái ngoại hiệu gọi là Thốn Thảo Bất Sinh, tất cả chỉ vì họ không hiểu con người ta mới sinh ra hiểu lầm mà thôi. Sự thực thì Hướng mỗ đây là người rất thương hoa yêu hoa, nếu Thương trường chủ không tin, chỉ cần khuất thân về ở với ta ba ngày, đảm bảo nàng sẽ đứng ra cải chính cách nghĩ sai lầm này của thiên hạ”.

Những tên khác lập tức cười lên những tràng cười dâm dăng.

Ngoại hình của Hướng Bá Thiên quả thật khiến người ta không thể nhìn hót vào chỗ nào được nữa, thân hình béo lùn ngũ đoản, tay chân ngắn cùn cốn, bụng phình to như cái trống, cái đầu nhỏ dẹp lép giống như được gắn thẳng vào thân hình béo mập, chẳng thấy cái cổ đâu. Thế nhưng đôi mắt ti hí như chuột của y lại lấp lánh một thứ ánh sáng xanh tà dị, khiến người ta vừa nhìn đã biết y chẳng những là cao thủ nội công mà còn đi theo con đường tà môn nữa.

Đôi cương hoàn răng cưa lờm chờm, ngân quang lấp lánh trên tay y càng khiến người khác cảm nhận được sự nguy hiểm và trá nguy của y. Từ Tử Lăng ở trên mái nhà, thầm khen lợi hại, tự hỏi không biết đã có bao người đã phải nuốt hận dưới đôi Đoạt Mệnh Xỉ Hoàn này của y rồi.

oOo

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một sát cơ mãnh liệt mà chính bản thân gã cũng không thể lý giải, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới hiểu thì ra vì tên họ Hướng này đã xúc phạm đến Thương Tú Tuần.

Đại hán cao to tráng kiện, mặt mũi xấu xí, trên trán còn mọc ra một bướu thịt to tướng, trên lưng đeo hai cây lang nha bổng vắt chéo nhau, cười lên hô hố nói: “Trường chủ lỗ mãng xuất chiến, bại cục đã thành, nhưng nếu nàng chịu khuất thân hầu hạ chúng ta, trở thành người thân một giường, tự nhiên là chuyện gì cũng có thể thương lượng được rồi”. Ngử điệu càng dâm ô hơn cả Hướng Bá Thiên lúc nãy.

Bọn tặc khấu lại ôm bụng cười, điệu bộ đắc ý phi thường. Từ Tử Lăng chợt nhớ tới vấn đề nội gian. Nếu không phải có nội gian làm trò quỷ, bọn tặc nhân này làm sao biết được hành tung của Thương Tú Tuần, mà với thực lực của Phi Mã Mục Trường, tuyệt đối cũng

không rơi vào tình cảnh lạc bại chỉ trong thoáng chốc như vậy. Có điều chỉ cần phía mục trường có thể thủ vững hai chỗ hiệp khẩu, thì vẫn chưa thể xem là thua.

Một tên khác cười khùng khục nói: "Hay cho câu người thân một giường. Đề nghị của Phòng tam đệ quả là tuyệt diệu. Chỉ có điều Thương trường chủ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, cho dù trong lòng có rất muốn rất muốn đi chẳng nữa, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, làm sao mặt dày mày dạn mà nói ra được chứ! Các người thấy Mao Tiêu ta nhận xét về tâm lý nữ nhi có thấu triệt không?".

Đại hán xấu xí vừa phát thoại bị y gọi là tam đệ, có lẽ chính là Kê Khuyển Bất Lưu Phòng Kiến Đỉnh.

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu thần chú ý tới tên thủ lĩnh khẩu tặc vẫn còn chưa phát thoại, thăm đoán định đây chính là thủ lĩnh của tứ đại khẩu Quỷ Khốc Thần Hiệu Tào Ứng Long. Người này thân hình hùng vĩ, hai vành tai vừa to vừa rộng, trên trán chồng chất những nếp nhăn, hai má nhô cao, nhưng dưới cằm lại thóp lại, hai mắt he hé như đóng như mở, gây cho người đối diện ấn tượng y là một kẻ thâm trầm. Nhưng tướng mạo của y lại không hề đáng ghét như ba kẻ còn lại, thậm chí còn giống như một lão tiên sinh kiến đa thức quảng ít nói nữa.

Tả thủ y xách một cây trường mâu rèn bằng thép luyện, thoáng nhìn thì ít nhất cũng phải nặng tới bốn năm chục cân.

"Đỉnh!".

Hướng Bá Thiên đưa cao song thủ, vỗ nhẹ hai chiếc Đoạt Mệnh Xí Hoàn vào nhau phát ra một âm thanh vui tai. Hơn mười tên thủ hạ đứng sau lập tức bổ tới hai bên, lục soát từng căn nhà một, cũng có cả tên nhảy lên mái nhà để giám thị, nhất thời tiếng cửa sổ, cửa ra vào bị đập phá vang lên khắp thôn.

Sát cơ trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên mãnh liệt, gã ngậm ngưng tụ công lực vào song thủ.

oOo

Khẩu Trọng nhờ vào Phi Thiên Thần Độn phóng ra khỏi nội bảo, lướt đi trên các nóc nhà phóng ra phía tường thành. Lúc đi qua trang viện mà tối qua Uyển Nhi và tên gian phu

gặp nhau, bất giác tâm niệm chuyển động, tung mình nhảy vào trong. Tiếng người nói chuyện ầm ứ vang lên trong nhà chính, nhưng tuyệt nhiên không thấy ánh đèn.

Khấu Trọng phục người trong hoa viên, sau khi đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng cũng nhịn không được mà trườn tới, trèo lên một cây lớn cạnh nhà chính, nhìn qua cửa sổ vào trong.

Góc độ này vừa đủ cho gã nhìn thấy tên gian phu của Uyển Nhi và một nam nhân khác đang ngồi trên hai chiếc ghế cạnh cửa sổ đối diện với những người khác bên ngoài thị tuyến của gã, nhưng nghe tiếng thở cũng có thể khẳng định là trong nhà có không dưới mười người.

Khấu Trọng đã có bài học lần trước, biết được tên gian phu này công lực cao tuyệt, vội vàng sử dụng phương pháp nội tức của Trường Sinh Quyết, đồng thời thu liễm lại thần quang từ song mục phát ra.

Chỉ nghe có người nói: "Chỗ tinh diệu nhất trong kế hoạch lần này của chúng ta chính là nội ứng ngoại hợp, công kỳ vô bị, hơn nữa lại có công tử ở trong bóng tối chủ trì, muốn hạ Phi Mã Mục Trường này khác gì lấy đồ trong túi chứ?".

Tên gian phu kia cười ha hả nói: "Trần lão sư chớ nên khoa trương như vậy, Lý Thiên Phàm ta chỉ là tên tiểu lâu la đứng bên phát cờ giống trống mà thôi, đại cuộc ở đây vẫn phải dựa cả vào Trầm quân sư mới được".

Khấu Trọng lập tức thấy ngứa ngáy râm ran, giờ mới hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc. Trầm quân sư tự nhiên chính là Trầm Lạc Nhận, Lý Thiên Phàm là nhi tử của Lý Mật, lại có hôn ước với Tống Ngọc Trí. Chỉ dựa vào hai người này đã đủ để chứng minh Lý Mật muốn bất chấp tất cả để thu phục bằng được Phi Mã Mục Trường và đối phó Lý Tú Ninh.

Quả nhiên có thanh âm lãnh lút của Trầm Lạc Nhận vang lên trong phòng: "Công tử quá khiêm nhượng rồi! Lạc Nhận hổ thẹn không dám nhận. Hiện giờ đã quá giờ hẹn, có lẽ Thương Tú Tuần đã thành con cá trong lưới của bọn Tào minh chủ rồi, bên phía nội bảo cũng phải có động tĩnh truyền ra rồi".

Lý Thiên Phàm mỉm cười nói: "Thương Tú Tuần trước giờ luôn nhất ý cô hành, không coi thiên hạ vào đâu, nếu luận tài trí đâu thể bằng được Trầm quân sư. Trầm quân sư chỉ bằng nhân lúc còn chút thời gian, nói rõ cho các vị ở đây biết tường tận để lát nữa phối hợp cho chặt chẽ".

Người này nói năng đắc thễ, rõ ràng là hổ phụ không sinh khuyển tử, là một nhân vật có khả năng lãnh đạo quần hùng.

Khấu Trọng đang tính toán xem có nên giết chết tên tiểu tử này hay không, nếu có thể đắc thủ, vậy hôn ước của Tống Ngọc Trí không phải sẽ lập tức bị tuyên bố hủy bỏ hay sao? Bằng không nếu để Lý Mật công hạ Lạc Dương, Tống Ngọc Trí ắt sẽ phải gả vào Lý gia mất. Gã đã mất đi Lý Tú Ninh, nếu cả Tống Ngọc Trí cũng bị gả cho người khác, để Tống phiệt và Lý Mật biến thành người nhà, về công về tư, đây đều không phải là sự đả kích mà Khấu Trọng có thể chịu đựng được.

Nghĩ tới đây, bất giác tim gã nóng bừng lên, nhưng đầu óc thì lạnh như hàn băng vạn niên. Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là nắm rõ thực lực của những người bên trong nhà, chỉ một mình Trầm Lạc Nhạn đã không dễ ứng phó, huống hồ tên tiểu tử Lý Thiên Phàm này càng không phải là hạng tầm thường, nếu không cẩn thận, chỉ e gã sẽ phải nuốt hận ở đây chứ không chừng.

“Hừ! Nếu có Từ Tử Lăng ở đây thì tốt, hiện giờ chỉ hy vọng hắn có thể kịp thời làm anh hùng cứu mỹ nhân, thuận tay đoạt luôn trái tim nàng thì lý tưởng nhất!”.

oOo

“Bình!”.

Cửa gỗ vỡ tung. Một tên đại hán phá cửa xông vào căn nhà lớn nơi Thương Tú Tuần ẩn thân, Từ Tử Lăng sớm đã vận công chờ sẵn, chỉ cần tứ đại khẩu có bất cứ hành động gì với nàng là gã sẽ lập tức xuất thủ.

Tứ đại khẩu quả nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, quay đầu lại nhìn căn nhà lớn đó, nhưng không phải là vì có thanh âm gì đặc biệt truyền ra mà là vì trong nhà hoàn toàn vô thanh vô tức, đến cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy nốt.

Đây là chuyện hoàn toàn không hợp tình hợp lý. Kẻ mới xông vào nhà không phải là hạng đường thủ tầm thường, cho dù trong nhà toàn là cao thủ của Phi Mã Mục Trường cũng không đến nỗi chưa được một chiêu đã bị đối phương thu thập.

Từ Tử Lăng cũng kinh ngạc mà quên cả xuất thủ.

Tào Ứng Long từ nãy không nói gì lạnh lùng cất tiếng: “Người đâu! Phá nát căn nhà này cho ta!”.

Bọn tặc khẩu đứng sau lưng y liền dạ ran, lập tức xuất động. Những cao thủ còn lại cũng tập trung chú ý vào chỗ đó, ai nấy đều giơ cao đuốc, chiếu rọi cả một vùng xung quanh.

Phòng Kiến Đỉnh gầm lên một tiếng, nhảy lên phía trước như một trận gió, song chuông ầm lên bức tường cạnh cánh cửa. Lúc mới đầu, bức tường hoàn toàn không có gì dị dạng, tiếp đó thì bắt đầu rung lên bần bật, sau đó thì vỡ tan ra làm bốn năm mảnh đổ sập vào trong, cảnh tượng trong nhà vừa hiện ra trước mắt chúng tặc thì đã bị cát bụi cuốn lên che mất.

Chúng tặc nhất tề gầm vang, xông về phía căn nhà đáng thương như bầy ác thú đang đói ngửi thấy mùi máu tươi.

Từ Tử Lăng thấy chuông lục của Phòng Kiến Đỉnh đã rơi hại tới vậy, nếu dùng đến hai cây lang nha bổng sau lưng, nhất định sẽ có khí thế hoành tảo thiên quân, bất chợt hào khí dâng cao vạn trượng.

Lúc này chợt nghe tiếng gió vang lên trên một nóc nhà bên trái gã, thì ra một tên cao thủ đang phóng về phía gã đang ẩn thân. Gã thấy trong khu viên lâm nơi ánh sáng không chiếu tới cạnh đó có một căn nhà gạch nhỏ rộng chừng hai trượng vuông, xem ra là một cái kho nhỏ đựng đồ vật cũ, vội vàng trượt xuống, lách người nấp vào bên trong.

Cửa gỗ vừa mở ra, Từ Tử Lăng còn chưa nhìn rõ sự vật bên trong thì tiếng cơ quan khởi động lập tức vang lên, nhưng do tiếng đập phá bên ngoài không ngừng vang lên nên ngoài Từ Tử Lăng ra thì không ai nghe thấy cả.

Từ Tử Lăng vội vàng kéo cửa lại, căn phòng nhỏ quả nhiên chứa đầy các thứ nông cụ cũ kỹ, ở giữa phòng chầm chậm thụt xuống một khoảng, để lộ ra một thông đạo đi xuống phía dưới.

Từ Tử Lăng lập tức nghĩ đến vị thiên hạ đệ nhất xảo công Lỗ Diệu Tử.

oOo

Trầm Lạc Nhạn đang định lên tiếng thì trên nóc nhà gần đó chợt vang lên tiếng chim kêu đêm. Lý Thiên Phàm lập tức đứng dậy nói: “Lý Tú Ninh trúng kế rồi, tất cả y theo kế hoạch hành sự!”.

Khấu Trọng biết bọn y đã nhận được tin tức tình báo Uyển Nhi truyền ra, không nén nổi nở một nụ cười gượng gạo. Bản thân gã có thể không quan tâm đến an nguy của Lý Tú Ninh hay sao? Huống hồ chuyện này còn liên quan trực tiếp tới sự nghiệp tranh bá thiên hạ của gã?

- o O o -